

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

มีคนไทยเป็นจำนวนมากไม่น้อยที่รู้และใช้ภาษาอื่นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่นานาชาติต่างใช้ติดต่อกัน ภาษาอังกฤษจึงกลายมาเป็นภาษาที่คนส่วนใหญ่รู้ และการพูดภาษาไทยในปัจจุบันมักมีภาษาอังกฤษเข้ามาปนในการพูดอยู่เสมอๆ ซึ่งสามารถพบเห็นได้ทั่วไป ในโทรทัศน์ วิทยุ และสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทต่างๆ เช่น "การบริหารเงินสดหมุนเวียนต้องควบคู่ไปกับการหาค่าลด และ โปรเจกไฟแนนซ์ การบริหารเงินสดแบบ อะเกรตซีบ กล่าวคือ ยังไม่มีการจัดการเงินโครงการให้เรียบร้อยก็จึงลงมือเสียก่อน มีแต่ แคชเอ๊าท์ ไพร์ อย่างเดียวไม่มี แคชอินไพร์" (หรือพเพอด้ มาเก็ท ก.ค. 38) หรือ " ทิมม้าขาว ตูดการ์ดพยายาม ถอนโทรถนอล โดยมี โอลิเวียร์ เคอ ค็อก เข้าประกบผู้เล่นของ ก๊อปปี้ บรูคส์ ผลันคี่ ก๊อปปี้ บรูคส์ ชนะ 3-2 และเข้ารอบ 3 ด้วย สกออร์ รวม 4-3 (ไทยรัฐ 5 พ.ย 41)

ปรากฏการณ์ที่ยกมาข้างต้นเรียกว่า "การปนภาษา" ซึ่งอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2540:91) ได้ให้ความหมายของการปนภาษาว่าหมายถึง การใช้คำของภาษาหนึ่งในบริบทของอีกภาษาหนึ่งในระดับคำหรือสำนวนเท่านั้น ส่วนในความหมายที่กว้างที่สุด การปนภาษาหมายถึง การใช้ภาษาหนึ่งในทุกระดับหรือทุกรูปแบบปนกับอีกภาษาหนึ่งของผู้พูด เช่น การใช้คำ วลี ลักษณะทางเสียง ประโยค หรือ ข้อความภาษาอังกฤษต่อเนื่องยาวๆ ปนเข้าไปในการพูดภาษาไทยเป็นต้น ในงานวิจัยนี้กำหนดขอบเขตให้การปนภาษาหมายถึง การใช้คำภาษาอังกฤษในระดับคำ หรือ วลีที่เข้ามาปนในการพูดภาษาไทยเท่านั้น จะไม่รวมถึงการใช้ภาษาอังกฤษในระดับประโยคหรือข้อความต่อเนื่องยาวๆ เนื่องจากปรากฏการณ์ดังกล่าวไม่พบบ่อยนักในการพูดของคนไทยทั่วไป และการปนภาษาในงานวิจัยนี้จะไม่แยกคำยืมออกจากคำปนซึ่งเป็นคำภาษาอังกฤษที่ผู้พูดนำมาพูดในบริบทภาษาไทย ในขณะที่คำยืมส่วนใหญ่เป็นคำภาษาอังกฤษที่มักกลืนเข้ากับภาษาไทย และมักได้รับการ

บรรจุกวไว้ในพจนานุกรม และคนไทยมักปรับลักษณะทางเสียงให้เข้ากับภาษาแม่มากกว่าคำปน เช่น “golf” มักออกเสียงว่า [kɔp] “gas” มักออกเสียงว่า [ket] “scale” มักออกเสียงว่า [saken] อย่างไรก็ตาม มีคนไทยบางคนออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวท้ายพยางค์ของคำเหล่านี้เป็นแบบภาษาอังกฤษ โดยออกเสียง “golf” เป็น [kɔf] “gas” เป็น [kes] และ “scale” เป็น [sakeɪ] ตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีคำยืมอีกเป็นจำนวนมากที่ไม่ได้รับการบรรจุกวไว้ในพจนานุกรม และมักได้รับการออกเสียงเป็นแบบภาษาอังกฤษ เช่น “stamp” ออกเสียงว่า [stem] คือออกเสียง “s” และ “t” ควบกันซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับคำปนที่ไม่ได้รับการบรรจุกวไว้ในพจนานุกรม และมักได้รับการออกเสียงโดยใช้ศัพท์ลักษณะเป็นแบบภาษาอังกฤษ เช่น “push” มักได้รับการออกเสียงว่า [putʃ] หรือ [puʃ] จึงเป็นเรื่องยากที่จะแยกคำยืมออกจากคำปน เพราะอาจสับสนว่าคำที่ยังไม่ได้รับการบรรจุกวไว้ในพจนานุกรมเป็นคำยืมหรือคำปน เพราะทั้งคำยืมและคำปนนั้นสามารถออกเสียงเป็นแบบภาษาอังกฤษและภาษาไทยได้เหมือนกัน ฉะนั้นผู้วิจัยจึงรวมคำยืมไว้ในความหมายของการปนภาษาด้วย

จากที่ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมของผู้ที่พูดภาษาอังกฤษปนไทย พบว่าบางคนออกเสียงคำภาษาอังกฤษที่นำมาปนเป็นแบบไทย บางคนออกเป็นแบบภาษาอังกฤษ บางคนนำคำหรือวลีภาษาอังกฤษเข้ามาปนในภาษาไทยเป็นจำนวนมากบ้างน้อยบ้างแตกต่างกันไป ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่าจริงๆ แล้วผู้พูดกลุ่มใดมักปนทั้งด้านเสียงและใช้คำมากที่สุด และผู้พูดกลุ่มใดมักไม่ค่อยออกเสียงคำที่ปนเป็นแบบภาษาอังกฤษ และใช้คำหรือวลีภาษาอังกฤษเข้ามาปนน้อย การศึกษาเรื่องการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยเท่าที่ผ่านมา เป็นเพียงการศึกษาในลักษณะไวยากรณ์ และลักษณะของคำภาษาอังกฤษที่นำมาปนในภาษาไทยเท่านั้น อีกทั้งยังเป็นการศึกษาในลักษณะที่กลุ่มผู้พูดอยู่ในระดับชั้นสังคมเดียวกัน อาทิ งานของ อรรถน ธีระอำไพ (2530) ศึกษาการใช้ภาษาของมัคคุเทศก์ และ จันทน์ รักธรรมยิ่ง (2538) ศึกษาการใช้ภาษาของอายุรแพทย์ นภารัฐ ฐิติวัฒนา (2539) วิเคราะห์รูปแบบและเปรียบเทียบความถี่ของการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยของอาจารย์ต่างสาขาวิชาในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สุทธิรา ว่องพาณิชย์เจริญ (2540) ศึกษาการปนภาษาของนักจัดการการวิทยุภาคเอฟเอ็มในกรุงเทพมหานคร งานวิจัยดังกล่าวเป็นการศึกษาการใช้ภาษาของนักปนไทยในกลุ่มผู้พูดที่อยู่ในชั้นสังคมเดียวกัน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในด้านการออกเสียงและการใช้คำ รวมถึงทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ และ ทัศนคติต่อ

การแปลภาษาโดยไม่เจาะกลุ่มผู้พูดเฉพาะชั้นสังคมหนึ่งสังคมใด แต่จะศึกษาครอบคลุมหลายชั้นสังคมที่มีอยู่จริง โดยศึกษาอย่างละเอียดว่า พฤติกรรมการแปลภาษาอังกฤษในภาษาไทย ทักษะติดต่อภาษา และชั้นอาชีพของบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกันหรือไม่อย่างไร ผู้วิจัยกำหนดจุดประสงค์ที่จะศึกษาทั้งหมดดังนี้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ :

1.2.1 พฤติกรรมการแปลภาษาอังกฤษในภาษาไทยในด้านการออกเสียง และการใช้คำ

1.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการแปลภาษาอังกฤษในภาษาไทย กับ ชั้นอาชีพของบุคคล

1.2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการแปลภาษาอังกฤษในภาษาไทย กับ ทักษะติดต่อภาษาอังกฤษ และทักษะติดต่อการแปลภาษา

1.2.4 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการแปลภาษาอังกฤษในภาษาไทย กับ ทักษะติดต่อภาษา และชั้นอาชีพของบุคคล

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1.3.1 บุคคลที่อยู่ในระดับชั้นอาชีพที่สูงกว่าจะมีพฤติกรรมการแปลภาษาอังกฤษในภาษาไทยมากกว่าบุคคลที่อยู่ในระดับชั้นอาชีพที่ต่ำกว่า

1.3.2 บุคคลที่มีทักษะติดต่อในทางบวกต่อภาษาอังกฤษและต่อการแปลภาษาจะมีพฤติกรรมการแปลภาษาอังกฤษในภาษาไทยมากกว่าบุคคลที่มีทักษะติดต่อทางลบต่อภาษาอังกฤษ และ ทักษะติดต่อทางลบต่อการแปลภาษา

1.3.3 มีสหสัมพันธ์ในทางบวกระหว่าง ชั้นอาชีพ พฤติกรรมการแปลภาษา และ ทักษะติดต่อ

1.4 ประโยชน์ของงานวิจัย

1.4.1 ทำให้เห็นแนวโน้มการออกเสียงคำภาษาต่างประเทศของคนไทยในปัจจุบัน

1.4.2 ทำให้เห็นพฤติกรรมการใช้ภาษาของคนไทยในลักษณะที่ผู้พูดมีชั้นสังคมและทัศนคติต่างกัน

1.4.3 เป็นแนวทางในการศึกษาเรื่องการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในด้านอื่นต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย